

LÁNG ORSOLYA

visszatérők

LÁNG ORSOLYA (1987) Budapest

az örületben élő antilopról
 a taxi hátsó ülésén beszélte
 a sofőrtől elválasztó plexifal mögött
 suhantunk a faragott keresztek felé
 édes kurvám, mondta a cigány útbaigazításkor
 nem hallhattad, mert pár lépéssel odébb álltál
 egy kőbe vésett név után kutatva
 a derekadon megkapaszkodó
 apróbojtorjánok között

ahogy ott ültél a tapstér kőkockáján
 a nyomasztó tágasság közepében
 mint aki számbaveszi a rombolás és
 építkezés konglomerátumának rétegeit
 a kívülálló avatottságával
 miközben a visszatérők kirekesztettsége
 tükröződött sötét szemüvegeden
 látótávolságból ünnepeltelek

a harangszó előtt öltöztem fel és a cipőfűzőt
 már az ajtó előtt kötöttem meg
 reméltem, hogy nem ébreszt fel
 hazugság: azt reméltem, az ajtócsukódás
 majd kiváltja az elfojtott robbanást
 amit különbözőségünk feszültsége
 és egymásrahangelődésünk önkívülete okozott
 kiváltja, de tolmácsolja is az űzöttség üzenetét
 átpréseltem magam a kerítésen
 nekifutva a dombnak, ahol
 a titkos forrásban barátok áztatták a lábuk
 tágították kapillárisaik a reggeli hidegben
 a kerengő falán még napfénytől érintetlenül
 meredeztek a napórák mutatói
 te közben elvégezted reggeli gyakorlataid
 a kihangosított szentmisében
 amit éjszaka mondok, az nem számít
 mondtad üde fogadtatásként
 és egyáltalán nem számít semmi soha

délelőtt menekülés a krumpliföldeken
 este egy vernisszázs koccintásai
 közben a keretekből halkan
 kipergő furatliszt szítál

A magatartásfelügyelő vallomása

Egyik nap végigjártam néhány illatszerboltot,
kerestem azt a tégelyt, amiről
behunyt szemmel rádismerhetek.
Egy idő után émelygés fogott el.
Az illatod nem találtam, de úgy léptem ki
a körúti szmogba, hogy soha még ilyen frissnek
nem éreztem levegőt. Nem tudom,
van-e ennek a történetnek valami tanulsága.
Az élet tele van referencialitással.
Nem tehet róla.
Mióta eldöntöttem, hogy nem törődöm veled,
az utalásháló mintha még agresszívebb volna.
Helyszínek, elhangzott mondatok:
mindegyik alapanyag akar lenni.
Elképesztő ez a nyomulás!
Már az iskolában is idegesített, ha valaki
úgy jelentkezett, hogy majd' kiesett a padból.
Ami arra való, abból előbb-utóbb úgyis
irodalom lesz. Ne hidd, hogy a motívumgyűjtő
könyörtelen éberségével élek.
Tudod-e, hogy Midász király a végén már
enni sem tudott, mert az étel, amihez hozzáért,
emészthetetlen anyaggá vált –
táplálkozási szempontból ugyanis
teljesen közömbös, hogy ez az anyag éppen
a nemesfémek királya. Haszontalan.
Többé nem nyúlok hozzád – ígérem,
hogy életem szerves része maradhass.
Járkálók, nézelődöm és felelevenítek.
Semmi tárgyiasítás, semmi megörökítés.
De hogy a gondolatok mit lerendeznek
ezen az elvonón!